

Віра крізь випробування. Історія довгожительки із Закарпаття

Сміливість бути християнином. Радянські часи були жорстоким випробуванням для віруючих. У 1930-х роках практично всі церкви та релігійні організації в СРСР були поставлені поза законом, а абсолютна більшість священників репресована – вислана та невдовзі ліквідована. Пізніше найтяжчим часом стала антирелігійна кампанія кінця 1950-х років, коли глава Компартії Микита Хрущов обіцяв “показати останнього попа по телевізору”. Адвентистка Марія Шимон пережила тодішнього головного комуніста на півстоліття й сьогодні святкує 90-річчя. Сьогодні ми вам покажемо по телевізору далеко не останню віруючу людину в Україні.

Марія Степанівна народилась 1929 року, у селі Данилово, Закарпатської області. Цьогоріч ювілярці виповнилось 90. Батьки Марії були православними, й усіх дітей хрестили при народженні. Та тільки похрестять дитину, вона помирає. Іменинниця стала першою, кого не похрестили. І саме нехрещена Марійка змогла вижити.

Марія Шимон – ювілярка: “Мій нянько хрестив діти. Мамко все ревала, бо в мамко 10 діти. Мій нянько вже ревав не хрестити діти, а нянько як мамка ревала, коли мамко покрестить, то дитина вмерла. Були у мене ще 2 сестрички, мамко було 10 діти, а як ще встала, то казав нянько, буш крестити не буде. І мене буш не покрестив у православній церкві. І так я жила, і так я прожила у мого нянька, і ми остались у мого нянька 4 діти жити”.

Дитинство проходило як у всіх дітей. Було і легко і тяжко, роки такі були. Були моменти коли і хліба не вистачало, але каже ювілярка- що Бог не залишав, і завжди давав усе

потрібне.

Марія Шимон – ювілярка: “У школі ставали молитися: “Отче Наш”, “Богородиця” молилися. І мене управляли геть зі школи, бо я до церкви не ходила”.

Через те, що Марія Степанівна не хрестилась, та не ходила до православної церкви, її чотири роки тримали в четвертому класі. Вона розповідала всім про день суботній, та стояла на своєму.

Марія Шимон – ювілярка: “Помни день суботній – я казала. А поп той що учив нас релігію, казав, що я добре твердила, оправдав мене поп”.

Ось так, долаючи всі труднощі та перешкоди, росла наша героїня. Ще з дитинства вона розповідала всім про Бога. У підлітковому віці вона була дуже гарна, розумна та щира, відтак, хлопці бігали за нею. Та вона знала, що в Біблії заповідано сім'ю будувати з надійним чоловіком, який вірний Богові.

Марія Шимон – ювілярка: “Мій чоловік мене любив, бо я була файна. Мене хлопці кликати всі, любили, но я страх мала Божий. Я ще боялась іти за за такого хлопця, неадвентиста”.

У 17 років Марія вийшла заміж. Тоді вже сім'я дівчини дотримувалася суботнього відпочинку, й її батько не хотів її віддавати за будь-кого. Була сім'я хлопця, що батьки були невірні, і син пішов у комсомол, то батьки не дозволили одружитися. Її чоловік заради того, щоб одружитися з нею, пішов у суботу, охрестився. Він завжди шукав істину, та знайшов її саме в адвентистській церкві. Так вони і одружились. Жили та виростили сімох дітей. У 1957 році, її чоловік став адвентистом, а згодом і сама дівчина. Троє дітей народилось у них уже після приходу в адвентистську церкву.

Марія Шимон – ювілярка: “У нас був колхоз, далі завхоз, там і працювала, там і стаж заробила. Знаєте, нелегко мені було, але

пак Бог помог усе пережити, усі труднощі”.

Марія Степанівна завжди все встигала робити. Вона і доглядала за дітьми, і їсти готувала, та й на роботу ходила. З дитинства її виховували працелюбною, і так вона своїх дітей навчала.

Марія Шимон – ювілярка: “Пак я їх учила так, як мене нянько учив: старшого поважати, старшому честь віддати. Мене як нянько учив, так я і дітей своїх учила”.

Марія Степанівна була хорошою мамою. Звичайно, було тяжко. Завжди вона з чоловіком странно заробляли на кусок хліба. Щоб діти ніколи не були голодними. Та вона завжди навчала своїх дітей бути добрими до інших. Також виховувала у дітях любов до Бога. Кожного ранку вся сім’я ставала в коло, молилась і читала Біблію. Ювілярка завжди розповідала сусідам про свою віру та на власному досвіді показувала приклад хорошої християнки. Дотепер зберегла віру в Бога.

Ганна Онуфрійчук – донька: “Тільки хто попросить вона нас посилала, тому сапати, тому, всім людям допомагали. Тут ніхто з сусідів не скаже, всі працювали, і тільки хтось до неї звернеться, вона нас всюди посилала. Ми жили тяжко, канешно працювали, але слава Богу, ми не жаліємось на це. Вона нам дала сили, мудрості, терпіння, і ми їй дуже вдячні, що вона нас так виховала”.

Як розповідає сама ювілярка, Бог завжди її благословляв. У їхній сім’ї ніколи не було недостатку. Чоловік завжди трудився та ходив на заробітки. А сама Марія теж працювала, і цього своїх дітей вчила. Вона показувала усім приклад, і пояснювала, що потрібно дотримуватись суботи та виконувати всі 10 заповідей, включаючи 4 – про суботу.

Анна Гарастей – онука: “Про [її] життя я знаю, що вона була дуже добра, трудолюбива. Вона була дуже гостеприємна, любили її сусіди. Вона мене вчила, от саме основне в моєму житті, це те, що я полюбила Бога. Тому що в моїй сім’ї, де я виросла, у нас практично не молилися. Но коли я приходила сюди, вони

завжди молилися. Я це памятаю, коли я маленька, я прихожу, а вони стоять кружочком, читають Біблію. І це мені дуже запало в душу”.

Сталось так, що минулого року Марія Степанівна захворіла. Через два тижні після свого дня народження вона дуже сильно занедужала. Вся сім'я та близькі молились, щоб Господь дав їй здоров'я до дев'яноста років дожити. Та коли її приходили провідувати, Марія все одно навчала. Вона проповідувала та наставляла у вірі. Щоб кожного дня, люди читали Святе Слово, та досліджували його. Хвороба настільки відняла сили у ювілярки, що вона не могла тиждень нічого їсти, потім пила одну воду.

Олег Онуфрійчук – онук: “Бачте, життя таке, що ми не часто бачимось. Я [живу] на Вінничині. Але в нас усе одно гарні, теплі стосунки з нашою бабусею. Телефонуємо [їй], у нас дуже дружня родина. У нас є у вайбері група, називається “Родичі гарбузові”. То ми кожного дня бачимо бабусю, нам її фотографують, беремо інтерв'ю, тому все чудово. Знаєте, вчила тільки добра. Але головне вчення – це особистий приклад. Я бачив, помічав, як бабуся завжди запрошувала гостинно людей з церкви. У суботу завжди були тут нові люди. Ми мали чудові спілкування. Завжди дідусь любив розмірковувати над Словом Божим. Це така в них звичка: вони ніколи не запізнюються на служіння. Вони раніше ідуть, тут 6 кілометрів іти, 3 кілометри іти, де 6 церква не була, вони ніколи не запізнюються, і тому ми цю звичку беремо для себе”.

Усю зиму Марія пролежала з хворобою, та коли настала весна і все почало розцвітати, вона сама почала оживати. Встала на ноги. Зараз сама ходить, робить усе сама. Усі люди навколо дивувались. Це є справді Боже чудо.

Михайло Чайка – онук: “Вона для нас є дуже близька для всієї родини в принципі, тому що то є для нас світило мудрості у нашій родині. Не буває ніколи такого моменту, коли ти з нею поспілкуєшся, і коли вона не дасть тобі такого життєвої мудрої

поради. Будь-яка людина, яка була хоть раз у Данилові, вона, мабуть, обов'язково була в моєї бабусі, тому що вона настільки [гостинна]... Вона завжди казала, що чужих дітей для неї не буває. І таким самим чином вона прививала любов до ближніх і любов до Бога. Вона навчала, вона завжди молилася, вона завжди благословляла, коли я до неї приходив.

Сім дітей, двадцять онуків, тридцять два правнуки і три праправнуки – уся ця сім'я змогла вирости завдяки цій чудовій жінці – нашій ювілярці. На власному прикладі вона хотіла засвідчити всім про любов і милість, яку до неї проявляє Господь. Практично вся її велика родина є адвентистами.

Олена Забейда, Микола Івахненко, Закарпаття, "Вісті надії"